Imitația de broască țestoasă suspină adînc și începu să cînte precum urmează, cu glasul înăbușit de hohote de plîns:

„Tii, ce ciorbă, și ce grasă,
Ne-a adus mama pe masă.
Cine să mai scoată-o vorbă?
Ce mai ciorbă, ce mai ciorbă,
Pentru cină ce mai ciorbă!
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Ti-i-i ce cio-o-orbă!
Pentru ci-i-ină
Ce mai ciorbă!

Tii ce ciorbă! Cui să-i pese
De-alte feluri mai alese?
Cine nu și-ar da și via-
Ța din ciorbă să mai ia?
Ța din ciorbă să mai ia!
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Ti-i-i ce cio-o-orbă
Pentru ci-i-ină
Ce mai CIOR-BĂ!

Ti-i-i ce cio-o-orbă
Pentru cină!“

— Refrenul! strigă zgripțorul.

Dar chiar în clipa cînd imitația de broască se pregătea să repete refrenul, se auzi din depărtare un glas care striga: „Începe judecata!“

— Haide! strigă zgripțorul, și apucînd-o de mînă pe Alice, o luă la goană fără să mai aștepte sfîrșitul cîntecului.

— Ce proces este acesta? întrebă Alice, abia trăgîndu-și sufletul.

– Haide! strigă zgripțorul, și apucînd-o de mînă pe Alice, o luă la goană fără să mai aștepte sfîrșitul cîntecului.